

SALLY J. PLA

PĂSĂRILE
DINTR-O BUNĂ ZI

Traducere din engleză de Alina Dobre

CORINT BOOKS

STOLURI
ȘI SINGURATICI

Mâinile mele nu sunt destul de curate până nu le spăl de douăsprezece ori, câte o dată pentru fiecare an din viața mea. Spăl-clătesc-unu-spăl-clătesc-doi-spăl-clătesc-trei-spăl-clătesc-patru-spăl-clătesc-cinci-spăl-clătesc-șase, îmi întind palmele în apa opărită și o iau de la capăt. Fac asta repede, ca să nu-și dea nimeni seama, și, de obicei, chestia asta îmi ia exact cât le ia lui Joel și Jake să se stropească unul pe celălalt și să arunce prosoapele pe jos, adică ce înseamnă pentru *ei* să se spele.

De data asta trebuie să mă grăbesc, pentru că Buna deja țipă de pe aleea din fața casei:

— Charlie, mișcă-ți fundul mai repede! Ne așteaptă Taică-tu!

De fapt, nu ne așteaptă. Tata nici nu știe dacă suntem în camera lui de spital sau nu.

Buna are un obicei pe care sora mea îl numește înjurat pe ocolite. Buna folosește cuvinte ca fund,

afurisit, naiba și fir-ar. Davis, care are cincisprezece ani și jumătate, spune: „Buna, înjură și tu normal, ca tot omul.” Apoi Buna spune: „Davis, dacă te-aud vreodată că vorbești așa, te plesnesc peste fundul ăla de adolescentă neobrăzată, de o să te gândești de două ori înainte să mai scoți vreun sunet data viitoare.”

Înainte îmi era frică de Buna. Davis spune că ne iubește, doar că așa e ea, mai dură de fel, dar nu înțeleg cum iubirea poate să fie dură. Iubirea lui Tata nu era dură. Nu-și ieșea din fire, nu își făcea atâtea griji și nici nu se chinuia așa de mult să controleze tot ce făceam. Și nici nu înjura pe ocolite. Chiar și așa, sincer să fiu, nu-s expert în dragoste. Sau ură. Sau orice are legătură cu sentimentele. Mă bazez pe ce îmi spune Davis — ea e expertă în lucrurile astea.

Azi doctorii ar trebui să aibă vești noi despre cum se simte Tata. Așa că, imediat ce Buna ne înghesuie pe toți în mașină ca să mergem la spital, începe cu înjurăturile spuse pe ocolite.

— În sfârșit vine și Dan Domestos, spune Buna în timp ce deschid ușa din spate și îi aștept pe Joel și Jake să-mi facă loc.

— Nu mă cheamă Dan Domestos; mă cheamă Charlie, îi spun.

Joel și Jake spun:

— Crezi că nu știm cum te cheamă, Roboțel?

— Nu mă cheamă Roboțel; mă cheamă Charlie, spun eu încet, sperând că o să mă lase în pace.

Frații mei gemeni pun ceva la cale. Nu mă pricep prea bine să-i citesc pe oameni, dar recunosc privirea diabolică din ochii lor identici.

— URCĂ ODATA, CHARLIE! NE AȘTEAPTĂ TATA! strigă Davis din locul din față. În timpul asta, gemenii chicotesc, așteptând să mă așez.

— De fapt, Tata nu ne așteaptă, spun eu, luând un șervețel din rezerva mea și dând la o parte muștele moarte și smocurile de scame pe care frații mei le-au împrăștiat pe scaun. Înainte mă supăram când îmi puneau micile capcane de contaminare. Dar Davis mi-a spus că exact asta îmi doresc. Mi-a spus să nu reacționez, să nu le dau satisfacție. Așa că le arunc o privire goală și mă așez cu grijă, asigurându-mă că nu-l ating pe Joel nici măcar cu-n deget.

— Tata nu ne așteaptă, pentru că nici nu știe dacă suntem sau nu acolo, le explic eu.

Lui Davis și Bunei nu le place să audă asta. Dar n-am ce să fac dacă acesta este adevărul și nu cred că e greșit să o spun cu voce tare. Tata are o leziune cerebrală și se uită doar înainte, de parcă ar vedea ceva în depărtare. Nu spune prea multe și nu pare că ne vede. Buna spune că leziunile cerebrale, așa cum are și Tata, sunt destul de imprezvizibile și nu putem fi siguri de nimic. Spune că trebuie să ne purtăm

cu el normal, să-i vorbim despre ziua noastră, chiar dacă, în mare parte din timp, stă nemișcat.

Ea îmi spune:

— Charlie, așa te-am făcut și pe tine să vorbești când erai mic. Erai exact ca Taică-tu, într-un fel, pierdut în lumea ta. Dar până la urmă am reușit, nu? Ți-am vorbit până ți-au picat urechile. Vorbeam și vorbeam și te-am pus să faci chestii, să mergi la terapie. Nu te-am lăsat să ne scapi din cârlig. Așa că acum nici pe Taică-tu nu-l lăsăm.

A scăpa din cârlig e o expresie ciudată. Îmi imaginez că eram un copilăș mic, care nu voia decât să fie lăsat în pace. Și apoi apare cârligul ăsta mare, în care atârni eu, agățat de guler, în timp ce un ditamai cârdul de oameni — familia mea, terapeuții, doctorii — mă privește cum mă zbat. Oare așa se simte și Tata în spital? Pe dinăuntru, unde nu știm ce se întâmplă, oare se zbate și el?

Tata a fost rănit în Afghanistan. Dar nu e soldat. E profesor de engleză și jurnalist în timpul liber. Era acolo ca să facă profilul unor soldați, să scrie despre cum erau viețile lor. Dar, în timp ce mergea cu un jeep, a explodat o bombă. Doctorii spun că Tata a fost foarte norocos că a fost aruncat departe de explozie.

Când doctorii ne-au spus asta prima oară, Buna și-a pus mâna la ochi și a zis: „Iisuse Cristoase!” Însă

eu le-am pus multe întrebări. Voiam să-mi imaginez toată scena, să-l văd pe Tata zburând prin aer ca o pasăre. Odată am încercat să desenez — cât de sus ar fi ajuns flăcările, în ce direcție a zburat Tata (mai întâi în sus și apoi în față, spre drum, cred). L-am desenat zburând. Aș vrea să fi putut să-i desenez un loc mai bun de aterizare.

Tata a suferit o leziune cerebrală. Țsta e cuvântul pe care l-au folosit, a *suferit*. Înseamnă că a trebuit să îndure ceva. Dar înseamnă și că acel ceva e constant, ca un zumzet, o notă muzicală pe care o cântă și apoi o susții îndelung. Așa se simte și acum, de când Tata e în spital. Ca și cum acest zumzăit ciudat și invizibil e în aer, ne înconjoară, iar Buna, și geminii, și Davis, și eu trebuie să îl ascultăm încontinuu și niciunul dintre noi nu știe când o să se oprească.

2

*Comportamentul oamenilor e similar
cu cel al păsărilor, când ne gândim
la ceea ce ține de familie și de supraviețuire.*

Dr. Tiberius Shaw

Spitalul e, într-un fel, casa noastră aflată departe de casă. Înainte eram agitat când veneam aici, dar, în ultima vreme, n-am mai fost. Întâi treci prin niște uși glisante imense, iar apoi dai de o groază de canapele și de mese portocalii și de palmieri în ghivece. E ca și cum se prefac că e vreun hotel luxos — cu dozatoare cu dezinfectant de mâini puse peste tot, și cu oameni în halate, și cu alții care umblă de colo până colo cu telefoanele în mână.

— Putem să mergem la cantină? întreabă Joel, trăgând-o pe Buna de braț. Te rog? *Murim* de foame!

Joel și Jake iubesc cantina spitalului. Se numește „Cantina Edenului”. Încerc să le zic că-i exact opusul,

dar ei nu mă ascultă niciodată. Au zece ani și mereu se ceartă și se bat.

— Șșt! le spune Buna gemenilor. Nu mergem la cantină. Stați mai drepți și mergeți și voi ca oamenii normali.

— Dar suntem lihniți! LIHNIȚI! zic ei și se târăsc înainte, smiorcăindu-se.

Cantina aia e o tortură pentru papilele gustative. Chiflele sunt acoperite de semințe, ca niște pietricele mici. Supa are cocoloașe din pastă portocalie și terciul de ovăz e o mâzgă cleioasă. Din omletă se scurge zeamă unsuroasă de ou, care se împrăștie prin toate celelalte chestii din farfurie. Mi se face greață doar când mă gândesc.

Mi se face greață destul de ușor — chiar și atunci când mă spăl pe dinți, și de aceea Tata mereu mă lăsa să mă spăl cu un șervet înfășurat în jurul degetului. Dar acum Buna mă obligă să folosesc periuța de dinți. Stă lângă mine când mie îmi vine să vărs și nici măcar nu-i pasă. Nu știu ce-i așa mare scofală, periuță sau șervet, atâta timp cât te speli pe dinți.

Cantina spitalului e în mare o formă de tortură, dar trebuie să recunosc că crochetele de pui sunt de obicei în regulă. Crusta e crocantă și nu prea are gust, ceea ce îmi place. Cred că oriunde te-ai duce-n lume, cumva poți să supraviețuiești dacă îți iei crochete de pui.

Și mie mi-e foame acum, dar nu vreau să zic nimic, ca să nu par ca Joel și Jake.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Buna îl târăște pe Joel de-a lungul coridorului, în timp ce el se ține de stomac și se smiorcăie tare. Jake începe și el, amândoi împleticindu-se cocoșați și văitându-se, de parcă ar putea muri de foame în orice clipă. Rămân în urmă și stau în spatele lui Davis, mergând pe lângă perete, ținându-mi mâinile sus, așa cum fac chirurgii de la televizor.

O asistentă în halat mov și papuci albi se oprește brusc când îi vede pe gemeni, împleticindu-se și văicărindu-se.

— Vai de mine! Căutați secția de urgențe? întreabă ea.

Buna își țuguie buzele deja ridate.

— În niciun caz, mulțumesc! zice, iar după ce asistenta a trecut, Buna îl plesnește pe Joel peste ceafă. *Vezi ce-ai făcut? Tăceți din gură, amândoi.*

Înainte să ajungem la lifturi, o trag pe Buna de jachetă.

Suntem în fața magazinului de suveniruri, chiar la ușă.

— *Două* minute, azi, Charlie, spune Buna, arătându-mi două dintre degetele ei osoase, ridate, ținute într-un V. Ne grăbim. Aș putea să mă cert cu ea, pentru că de regulă mă lasă să stau cinci sau zece

minute în magazinul de suveniruri. Dar ceva din expresia Bunei mă face să tac.

Joel spune:

— Dacă ne grăbim așa de tare, de ce stăm mereu după *el*?

Jake spune:

— Hai să ne luăm bomboane!

Davis își dă ochii peste cap, își strânge mâinile cruciș la piept și se reazemă de peretele magazinului, așteptând.

Sunt o grămadă de lucruri de fete în magazin — eșarfe și bijuterii. Și bluzițe mititele pentru bebeluși, și bomboane, și gumă, și dinozauri, și seturi Lego pentru toți copiii plictisiți, târâți până aici.

Dar ce caut eu e pe un raft din spatele tejghelei.

Proptite pe raft sunt cele mai tari, cele mai realiste sculpturi de păsări din lume. Pe un stand de sârmă, înfipt într-o bucată de lemn, stau o bufniță, o prepeliță, un papagal, un vultur-pleșuv, un porumbel și un colibri cu gât ruginiu. Când mă uit la el, aproape că aud cum îi bâzâie aripile. (Între 50 și 200 de bătăi pe minut, din câte am aflat documentându-mă. Mai repede decât orice altă pasăre.)

Sculpturile sunt cioplite manual de *Faimosul Ornitolog, Legendarul Artist și Filozof Tiberius Shaw, doctor în științe*. Așa zice un cartonaș vechi, îndoit pe jumătate. Are o poză cu dr. Shaw, care și el pare

cioplit din lemn: ochi întunecați și pătrunzători, ca de vultur, piele cafenie, tăbăcită și sprâncene albe și stufoase, ciufulite ca niște pene.

Tiberius Shaw știe tot ce e de știut despre păsări și a scris o grămadă de cărți. Încă nu am niciuna dintre ele. Sper că o să-mi iau într-o bună zi. Totuși, ce am mereu în acest rucsac albastru, de pânză, pe care îl iau tot timpul cu mine, este carnețelul meu, care e Cartea mea de păsări. În ea copiez desene cu păsări, scriu lucruri pe care le învăț despre păsări și alte chestii. Iau peste tot cu mine Cartea de păsări.

Și, de fapt, acasă mai am și cartea asta super pe care mi-a luat-o Tata de la un târg de vechituri. E imensă și cântărește o tonă. E ediție Audubon „Elefant” *in folio*. Nu e cu elefanți, ci are pagini gigantice cu ilustrații color cu păsări — de țârm, de mlaștină, de pădure, de pradă, de ocean, acvatice — pictate de un om pe nume John James Audubon, de pe vremea când dr. Shaw nici nu se născuse. Cu mult, mult timp în urmă, când America era mai mult un teritoriu sălbatic.

Când eram mai mic, nu vorbeam decât despre păsări. Adică, dacă mă întrebai, la șase ani, „Ce faci, Charlie?”, probabil că ți-aș fi răspuns: „Știai că, de fapt, colibrii sunt niște păsări foarte rele și teritoriale și se bat mereu?” sau „Știai că în California de